

VÁROM A LEVELED
THOMAS STEARNS ELIOT

VESZTEG FERENC

Kurtz utaságok — nem meghalni.

tudod te is polyphiloprogenitive
hanyadik zászlós vagy nemzászlós nagygyűlés
teremtett hamvazószerdáján
tűnik föl most újra
az üresek éles
pontosan kivésott képe
a repülőgépekkel villódzó spanyol égen
s a tudós apparátus egzaltáltan egzakt hebegése
a lelki pusztulás megannyi
kozmás helyváltozásáról
míg én a latin és a baseball
imagista szimbiózisát lesem a tévében
az információképesek információképtelenségét
tehetetlenségét
vagy akárha élnél
bioritmusod digitronos amplitúdómodulációját tanulmányozom
(„fizikailag nulla
emocionálisan nulla
intellektuálisan mélypontcsúcson”)

nem mintha zsörtölődnék

de nyák malíciával
ösztvérséggel
„misztikus” életvitellel lépre csalva
— hogy inadekvát idézzem

a pepecselő kritika hozzáértő
 és teljhatalmú kritikáját —
 a megszentelt erdőt járom
 egyedül
 a puszta ország hígvelejű földjéről
 fontoskodón előhemzseggő-bizsergő filologizálást
 ami annyira roborál
 hogy szinte handlázom is
 a hamarjában rám kattintott összefüggéseket
 (mi sem könnyebb ennél)
 mert lám
 relata refero
 egy csomó epikai történet végkifejlete körvonalazódik
 észrevétlen áttűnésekkel
 eltörölve ekként művészet és tudomány
 zaj és zűr
 amúgy is laza határmezsgyéit

a szertartástól a (lemez)lovagmondáig
 csak élni kell
 a hiszékenység nyújtotta lehetőségekkel

miközben
 a költészet és a kritika kényszeredett léhasága
 kiadószerkesztők tanácsstagok etc
 az idő és az időtlenség
 fád kvartettjeit vonogatják
 (vonogathatják sose meg nem unják)

és ugyanígy lenne más szereplőkkel
 közönséggel
 ha így ha úgy
 befordulhatsz a LEMONDANI mögött
 a BIZONYOS UTALÁSOK ELFHALLGATTATÁSOK felé
 a se megállás se mozgás
 a változtatni (nem lehet) szándéka felé
 s amiért jönni jöttél
 egy fitymáló kézlegyintés se
 vert dac csak és sehol
 a sem előtte sem utána metszőpontja

melyből dehogyis feslik ki
bármiféle cél
függessz fel minden fogalmat véleményyt
időmegjelölést

fogadd el a csönd süketnéma alkotmányát
a holt őrzőjéret kongó frázisát

a többi nem a te dolgod

Sibyllák — semmit akarni.

sötétség a fény
csönd a tánc
már semmi sem irritál
suppantak átokföldje
kapitális barmok
bankárok kalmárok nagylelkű műpártolók
iparbárok kisvállalkozók
államférfiak fejedelmek
kiváló köztisztviselők mammutfarmja
minek kiált (itt?)
aki kiált
minden nappal
egy hellyel lejjebb nyomnak
a közönyben
süketség és iszony zúgja be a négy világtájt
tivornyahősök
gyilkosok
gurgulázók
torpadteszűiek éltes hada honol
csak úgy szikrázik
rémuralmuktól a puszta
vasbeton-szemét sivatag
mit tegyünk mit tegyünk
lerágott körmeinket elássák
rancos csecsű violám
agyonsáncolt trillám
időtlen né dermedt másvilág-bénaság
pá pá koplaló némaság

pá allusio-rendszerű mitikitipiti mitologizálás
 nincs már ínyünkre se tudós montázs
 se collage
 nem bazsalygunk többé
 himnikus kiszólásokkal szertebolygva
 bele a roppant moslékkáoszba
 szté
 hó
 zurück sekszpihíri kikent-kifent
 oly intelligens
 sugi-mugi és subidubidá
 ra-ta-ta-ta ra-ta-ta-ta-tá
 csihi-csahi CSIH-I-CSAHI
 adj
 érezz velem
 irányíts nemtörődöm lyra mundi
 mereven a mélybe hát
 nézzem ürült tartalmát
 jó szelet ólomszemű madár
 rejtekem homályán
 ha majd sápadt viaszkarcs
 maszkból a szelíd őrület
 szemhéjaddal letekintek
 nőj nőj veszendő értelem
 barbároknek krampusz krikszkraksz
 legyél
 esemény
 ne csak ürügy
 sótlan megszokás unt fáradtság
 hogy nem is hallod a célzást a sejtést már
 hol a válasz nem enged
 gondolatnak cselekvésnek

 kín marta hallgatásba
 nappalba-éjszakába
 révedj vissza
 a legmélyebb hallható hangba
 a legmagasabb hallható hangba
 hosszú hullámokba

rövid hullámokba
ultrarövid hullámokba
infravörös hullámokba

színfoltokba

ibolyántúli hullámokba
röntgensugarakba
gamma-sugarakba

kvazaros sugárzásba

révedj vissza

p. s.

mindazonáltal mivégre hordozod mégis
oly sziklásan magadban a „tragikus” konfliktust
miként az érthetlent
az irracionálist
alkalmasint mint valami szégyent
mint valami lelki betegséget
elvégre „szellemi” fegyelmed nagyobb
semhogy a vallomásnak ilyen (degenerált) formáját
irodalmi (irodalomtörténeti?) tájékozódásnak álcázzad

minden erőddel
nem beszélni igyekszel
annyira tárgyilagos vagy (rögeszme-híjas)
annyira jól nevelt
még véletlenül se láthatsz többet a dolgokban
mint ami nyilvánvaló bennük